

Overweging Vierde Advent

Micha 5: 1-4a en Lucas 1: 39-45

Lieve mensen, gemeente van onze Heer Jezus Christus

Vanmorgen hoorden we van Ria ook weer Bijbelse woorden over tekens van hoop en licht. En onwillekeurig gingen mijn gedachten bij de voorbereiding naar de woorden van Martin Luther King. Naar zijn beroemde toespraak 55 jaar geleden: 'I have a dream' - Ik heb een droom.

De toestand in de Verenigde Staten was in die tijd -in de zestiger jaren van de vorige eeuw- ook allesbehalve rooskleurig. King had ook kunnen zeggen: 'I have a nightmare' - ik heb een nachtmerrie. Maar hij gaf mensen hoop en schetste de toekomst die hem voor ogen stond -blank en zwart tezamen- een open en vredelievende samenleving voor alle burgers.

'Ik heb een droom.' Met deze woorden opende King voor veel mensen de ogen. Het zijn bijna profetische woorden. Want profeten zijn mensen die je de ogen openen. Niet omdat ze als een soort waarzegger in de toekomst kijken, maar ze bieden een alternatief voor de situatie waarin mensen zich bevinden.

Zo ook bij Micha vanmorgen. Micha ziet, net als de profeten van de voorgaande adventszondagen, Zacharia, Maleachi en Sefanja, dat het volk steeds van God afdwaalt.

Handelen onrechtvaardig waardoor rijken rijker worden en armen armer... Eigenlijk klinkt het me allemaal zo bekend in de oren, ook voor nu. Alsof het gewoon over ons gaat.

Afgelopen week was te lezen in de krant dat het nog te vroeg is om te spreken over een postkerkelijk Nederland, maar de secularisatie gaat erg snel. Dit volgens Joep de Hart, auteur van het rapport 'Christenen in Nederland' dat het Sociaal en Cultureel Planbureau presenteerde. Als ik dat lees, dan doet het me toch wel zeer. De kerk, zo ongeveer mijn 2^e huis. En voor je het weet zou ik in doemdenken kunnen vervallen. Dat alles wat we doen voor niets is. Dat de christelijke cultuur en godsdienst verdwijnt. Maar die woorden van Micha geven me ergens ook hoop. Het volk toen, maar wij ook nu, moeten weten dat het niet altijd voor de wind zal gaan. Dat er ook tegenslag zal zijn in het leven. Dat er soms ook een crisis nodig is om weer tot een nieuw begin te komen.

Het doet me even weer denken aan woensdag. We hadden 's middags al een ouderenmiddag met veel mensen en 's avonds was hier in de kerk het kerstfeest van de Matzerschool. Al die kinderen en ouders en ik zei in mijn enthousiasme: "Oh, ik zou willen dat ik elke zondag zoveel kinderen in de kerk had." Waarop na de viering iemand van de kindernevendienst gekscherend zei: "Nou ik hoop toch niet dat er elke zondag zoveel zijn. Hoe wil je dat doen?" Ik zei: dan beginnen we gewoon iets nieuws, een andere vorm van kerkzijn!

En die woorden van Micha gelden natuurlijk niet alleen voor een kerkgemeenschap, maar het gaat om te komen tot een rechtvaardige samenleving, waarin respect is voor elkaars religies, waarin mensen in vrede kunnen leven, waarin iedereen gelijke kansen heeft, waarin anders gezegd we ons meer laten leiden door de woorden van God, dan het geld. Micha laat doorklinken in zijn betoog, dat mensen daarop mogen hopen, dat er weer betere tijden aanbreken.

En zo klinken ook woorden van hoop door bij Maria en Elisabeth. Hun ontroerende ontmoeting is in de kunstgeschiedenis veel afgebeeld. Het staat bekend als de *visitatie*.

We zien er ook twee afbeelding van.

De ene is van de 16^e eeuwse Italiaanse schilder Pontormo
Videokunstenaar Bill Viola heeft dit schilderij gebruikt
als inspiratie voor zijn video over de ontmoeting.
Deze is te zien in Museum de Pont in Tilburg.

De ene Elisabeth, heeft al een lang leven achter de rug en leeft in de herfst van haar leven zou je kunnen zeggen. Te oud om nog moeder te worden.

De andere Maria, staat nog maar aan het begin, leeft nog in de lente en is haast te jong om al moeder te worden.

Beide vrouwen leven van hoop.

De ene verlangt al heel lang naar een kind en had de hoop al opgegeven.

En de andere, Maria, eerlijk gezegd denk ik dat Maria op haar leeftijd misschien wel eens droomde over zwanger zijn en te zijner tijd graag kinderen zou willen hebben, maar niet op de manier zoals het haar nu overkomt.

Want dit is wel heel wonderlijk.

En in die tijd zal net zo gereageerd zijn als dat we nu zouden doen, als iemand van 55 jaar zwanger wordt of als iemand van 13 a 14 jaar zwanger is.

Er is toen en zou ook nu weer genoeg over geklept worden.

Maar leven van de hoop zoals Maria en Elisabeth deden, wie kan dat nog vandaag de dag?

Wij leven in een samenleving waarin alles tot in de puntjes geregeld moet zijn.

Een samenleving waarvan we vinden dat die ook maakbaar is.

Dat we onze toekomst van A tot Z kunnen plannen.

Maar als we onze kraamkamers of babykamers zien en we zetten dat nog even naast de foto's van het Kyriegebed, van die moeder uit Niger verstopt in Algerije met haar kind, of die moeder met haar kind uit Jemen.

Of de ouders van het meisje dat is vermoord is in Rotterdam.

Hoezo is alles maakbaar en te plannen?

Als we menen dat alles te regelen is, dan is er ook geen ruimte meer voor verwondering. Voor je openstellen voor iets dat meer is dan jij of ik. Iets veel groters en alomvattends.

Elisabeth en Maria zijn blij voor elkaar. Stellen zich open voor de toekomst.

Voor nieuw leven, dat hun leven een andere wending zal geven.

Ze leven vanuit een Godsvertrouwen en hebben geleerd dat het leven niet maakbaar is, maar dat dingen je ook kunnen overkomen.

Dat het leven daardoor grillig kan zijn, maar dat je ook met vertrouwen de toekomst tegemoet mag gaan.

Omdat we leven van de hoop en Godsvertrouwen.

En ons open stellen voor iets dat meer is dan jij of ik.

Op zoals een mooi Adventsgedicht zegt:

God schiep de wereld en het leven

Niet voor jou en mij alleen
Dat wat God ons heeft gegeven
Is hoop en licht voor iedereen
Als wij leren delen met elkaar
Maken wij Gods schepping waar
Dat is samen mens-zijn wereldwijd
Is leven in verbondenheid.

Moge het zo zijn.
Amen